

заль: „любезный ми Апполодоре! Немà ти са е искало, да умрѣ виновать?“

Сократовы тѣ прїатели ёще нѣколко ги утѣшавало туй, дѣто смъртно то наказаніе было отложено. Въ самья день, когато станѣлъ съдѣтъ надѣ Сократа, Апполоновъ тѣ жрецъ увѣнчалъ съ цвѣтѣя за на пѣтъ единъ корабъ, дѣто Аѳиняны тѣ сѣка година и спращали въ Делосъ. По древнѣ то узаконеніе, щомъ отплувалъ тозъ корабъ, не трѣбало вече да оскверняватъ града съ смъртно наказаніе, докато не са върне корабъ тѣ отъ свещенно то пѣтуванье. Чрезъ туй са печеляло трїсетъ дни, — драгоцѣнно време, въ което съдѣба та допуснѣла на Сократа да докаже ёще веднѣжь сила та и мѣдрость та на свое то ученіе, вече на смъртныя прагъ. Отъ день на день той ставалъ по весель и доро захванѣлъ да съчинява стихове: превелъ на стихове нѣколко Езоповы басни и съчинявалъ хвалебны гимны на богове тѣ. А когато ученицы тѣ му го навѣждали, той постоянно намѣрвалъ за тѣхъ утѣшителны думы и мѣдры наставленія.

Критонъ, най старый тѣ и най близкій тѣ Сократовъ прїатель, никакъ не можалъ да изваде отъ мысль та си участь та на учителя си. И подкупилъ тъмничарина да остави презъ ношъ та тъмничны тѣ врата незаключены. Съ време са погрижили да приготвѣтъ за Сократа безопасно убѣжище и почетно живѣнье на чужбина, а цѣль за пѣтуванье то избрали Тессалія. Критонъ влѣзълъ при Сократа и зель да го придумва на бѣгъ: „Любезный Критоне, посрѣшнѣлъ мѣдрецъ тѣ: на ли ный са отколѣ съгласихмы, че въ никакъвъ случай не трѣба да са въздава неправда за неправда? Не исповѣдахмы ли и туй, че първый дѣлгъ на гражданина ё — да ё покоренъ на законы тѣ? Азъ отколѣ живѣмъ подѣ законы тѣ на мое то отечество, и много време съмъ са наслаждавалъ съ тѣхнытѣ благодѣянїя; а защо сега да ги нарушавамъ, за туй ли, че нѣкои хора употребили въ зло тѣхно то примѣненіе?“